

դաց, սարսուռաց, գլուխ կախեց. երբ կաթիլ մը եւս ինկաւ՝ չդիմացաւ, վար հակեցաւ:

Սիմա ուշադրութիւն չէր ընել, սակայն, ջուրի այս խորիմաստ խաղերուն: Ան կը նայէր երկնքին, — երբ երկու ճերմակ թիթեռնիկներ, ձիւնի փաթիլներու պէս, անդունդին բերնէն յանկարծ վար թռուան, զիրար հալածեցին, բարձրացան, իջան, իրարու գլուխ տուին, թերեւս համբուրուեցան, յետոյ բաժնուեցան, պար դարձան օդին մէջ, իրենց թեւերով ճերմակ ծաղիկներ գծեցին, յանկարծ թառեցան մորմենիին ճիւղին վրայ, հոն ուր բուստ հիւսեր էին կարմիր մորմէրը. պահ մը հեւացին, հանդէսեցան, եւ նորէն թռան, զիրար հալածեցին, բարձրացան, իջան, իրարու գլուխ տուին, թերեւս համբուրուեցան, յետոյ բաժնուեցան, պար դարձան, եւ կարծես անդունդին բերանը լեցուեցաւ ճերմակ աստղերով, սպիտակ թարթիչներով, հրեշտակի շրթներով, տաք ինչպէս Գալիլէին շրթները իր ծիծերուն վրայ:

Սիմա կը նայէր վե՛ր, բնութեան խորիմաստ խաղերուն անտարբեր, — երբ երկու շերեփազիներ, մին միւսին վրայ հեծած, թռելով վար իջան, դարձան դարձան եւ ի վերջոյ թառ գտան կնիւնի մը տնկած ասեղին ծայրը:

Սիմա, աչքերը բացած կը դիտէր շերեփազիները, մին հեծած միւսին վրայ, ճիշդ ինչպէս Գալ...
— Սիմա՛...

Ա՛խ, այս սարսափելի ձայնը, հեռուէն, ջաղացքին պատուհանէն: Եթէ Եւա՛ն լսած ըլլար այս պղնձային ձայնը, աւելի ահեղ քան ձայնը Եհովային, Եւա կը մեռնէր սարսափէն, անպայման:

Սիմա օձի պէս սողաց մացառին մէջէն, եղնիկի պէս վազեց ձորին եզերքէն, ու թեւաբեկ թիթեռնիկի նման թփրտալով կանգ առաւ ջաղացքին դրան առջեւ: Ջաղացքին ջախջախ աւելի կամաց կը զարնէր քան իր սիրտը, — հա՛յրն էր որ կը կանչէր:

Հայրը՝ ջաղացպանը, Վաղարշակ, զոր դիւղացիները, իր սարսափելի կեանքն ու նկարագիրը խտացնելու համար մէ՛կ մակդերով, կ'անուանէին Գող Արշակ, իսկ երբեմն, իրենքերենց մէջ եւ վախն ի վախ, Տաճիկ Արշակ:

Շ. ՆԱՐԴՈՒՆԻ

× Ամբոխը Աստուծոյ գորութիւնը կը դասէ տէրտէրմերու գորութեամբ:

× Ազգաւոր եւ մուրացիկը երկու տարբեր դասակարգեր են. մէկը յարգամբ կը պարտադրէ, միւսը բարկութիւն կը յարուցանէ:

× Երբ ժողովուրդի մը մէջ ամէն մարդ տեղ պահանջէ, առաջընէ ծախումս կ'ըլլայ: